

ВСИЧКО ТОВА БИЛО ЛИ Е ?

ВОЛОДЯ КОЛЕВ

Предисловие

Идеята за сборника разкази възниква по време на поредната сутрешна среща между приятели в пенсионна възраст. Те членуват в неформален „културен клуб“ на пенсионера, за разлика от някои „некултурни“ и задачата им е сутрин да пият по едно кафе в уречено време, а после по цял ден да са свободни. Докато си пият кафето, нашите хора споделят истории от детството си до наши дни.

Заглавието „Всичко това било ли е?“ е въпросът, който всеки читател може би ще си зададе, след като се запознае с невероятните младежки лудории, производствените смешки, геройствата на внуци и странни хора, с които ще преживее истории с неочакван и комичен край. Разказите са подредени като вагони в товарна влакова композиция. Всеки е нов и неочакван по съдържание.....

Чушкопек с USB порт, а после влак

През прозореца видях едно познато квартално куче, което от скука правеше лицеви опори. Помислих си, че и аз трябва да се раздвижа и си представих как с удоволствие се отправям към кафене „Модилияни“, където под сенките на чадърите ме чака ароматно кафе и студена газирана вода.

Речено – сторено. Докато на път към кафенето минавах край песа гимнастик, той ме изгледа въпросително и след като установи, че този път няма да обменяме мисли, се просна отчаяно в тревата и изплези език за охлаждане.

Поръчката ми дойде почти мигновено. Кафето беше ароматно, газираната вода - ледена, а сянката - отлична. Отворих страниците на вестника и се зачетох. Какво удоволствие си доставих само! Може да се каже, че почти постигнах нирвана.

Написаното в „Преса“ касаше малкия и среден бизнес, който загивал, изоставен от държавата, но все пак оцелявал поради енергията и предприемчивостта на българина. Може би е добре, а може би не... Изразявам се така, защото по пътя към кафенето минах и покрай един коптор за дребен бизнес с надпис „Салон за красота“. Бях поразен от уродливата му, самодейна архитектура и рекламно оформление. Сещайки се за него, ме връхлетя мисълта, че ако красотата, която се твори на това място е в съответствие с вида му, по добре ще е не да го подкрепят, а да го взривят незабавно. Оставят ли го на мира, ще продължи да бълва ужасната си „красота“ до безкрай и ще разврати държавата. От унеса ме изведе гласа на Здравко, стар познат и новоизпечен пенсионер. Той и Иван Иванов се бяха настанили неусетно в ъгъла на кафенето.

- Защо не се преместиш при нас? Тук също е добра сянка, а ще може да обменим и по някоя приказка.

- Идвам – откликнах аз и след няколко пенсионерски охкания и пъшкания за авторитет, нищо не подозиращ, се преместих при тях. Вестникът можеше и да почака.

Като за начало чух историята за дейността на Иван Иванов, който макар също пенсионер, се оказа и действащ конструктор и производител на промишлени чушкопечи с капацитет един тон печени и обелени пиперки на час. Фирмата му ги изнасяла в Македония и Италия. Чак не повярвах. Обаче, като доказателство Иванов ми показва на айфона си снимки на това чудо. Имаше вид на правено в НАСА. Спонтанно го определих като „Чушкопек с USB порт“, след което Здравко и аз се изхилихме. И Иванов се смя, но после ме погледна замислено и каза, че идеята ми не била лоша.

- Може да си направим нещо като клуб за разтуха и веселие – подметна Здравко, от което проличаха организаторските му способности и продължи. - Всичките сме патиланци в различни области и можем да се забавяваме като споделяме геройства и преживявания от дейността и биографиите си.

- Може да обсъждаме и болезки – добави Иванов. – Колко имам да ви разправам за моята евстасиева тръба.

- Културен клуб на пенсионера, за разлика от някои некултурни – добавих аз.

Видя се, че нямаме нищо против. Определихме си час за срещи в осем и половина всеки ден, без празниците. Както се казва пием сутрин по едно кафе и после по цял ден сме свободни. За да се сближа с новите си другари, спонтанно започнах да разказвам една история от детските ми години. После с времето разказаните и преразказаните от мен истории станаха много. Към групата се присъединиха и други хора и те заразказваха. Така и до ден днешен. Та затова казвам, а после влак. Разказите вървяха като вагони на безкраен влак. Ето и началото на композицията...